

«"Toquem" Déu quan ens deixem pastar per la justícia i la misericòrdia»

Entrevista a Francesc Riera, jesuïta

El jesuïta Francesc Riera i Figueres va fer l'11 de febrer passat a Banyoles una xerrada sobre el tema «Lluc, escola de justícia i misericòrdia».

Vostè ha escrit diversos llibres sobre els evangelis...

He procurat que tots naixessin d'un estudi seriós suficient, però al mateix temps de la pròpia pregària (la contemplació dels misteris de Crist), de diversos grups d'estudi d'evangeli, de catequesi... i dels Exercicis Espirituals que amb freqüència em toca oferir, especialment des de la Cova de Sant Ignasi de Manresa, on qual·laren els Exercicis ignasians. Seguint sant Ignasi, m'agrada dir que l'objectiu de la lectura de l'Evangeli no és arribar al «coneixement extern dels fets», com podria fer un periodista, un historiador, un telenotícies... sinó

arribar al «coneixement intern» de la fondària, del misteri del Senyor Jesús. Així és com Ignasi, en els Exercicis, ens proposa que contemplem l'Evangeli. Aquesta és la «pedagogia» ignasiana.

Què ens pot dir de la seva conferència a Banyoles?

La gran pregunta de la vida és quin és el sentit de la realitat? Com viure profundament la humanitat que posseïm? Com capgirar les coses, com fa Jesús, constituint els darrers del nostre món en els seus «aristòcrates»? Per a tot això, ens fou un bon pedagog Lluc, un grec de finals dels vuitanta del segle I, que des de la llunyania –cultural, geogràfica i històrica– de la Palestina dels anys trenta contempla la realitat de Jesús, preocupat per arribar al misteri de la seva personalitat. Els creients diem de la seva «divinitat».

Va parlar d'escola de justícia i misericòrdia...

El papa Francesc va proposar que aquest fos «Any Jubilar de la Misericòrdia», un any per anar per la vida regalant la joia de la misericòrdia al nostre voltant, un any per rebre de Déu i del nostre entorn la carícia de la misericòrdia. Doncs bé, el relat d'aquest grec dels anys vuitanta és una «escola de justícia i misericòrdia». La presentació que fa de Jesús és fascinant. Qui es deixa encisar per la seva persona es troba ell mateix llançat a ser justícia i misericòrdia per al seu entorn. I, així, pot trobar-se amb la tendresa de Déu. Per a Lluc, una misericòrdia que no està amarada de justícia pot esde-

venir massa «bonassa», massa acaramel·lada. I una justícia que no estigui pastada en la misericòrdia pot caure en l'agressivitat, en la grisor, en la rancúnia. I, com la gent que va acompanyar Jesús en els anys trenta, també als anys vuitanta, i nosaltres al segle XXI, «toquem» Déu, experimentem «transcendència» quan ens deixem pastar per la justícia i la misericòrdia.

El cristià del segle XXI serà místic o no serà cristià, com va dir K. Rahner?

Misericòrdia i justícia són indestructibles. En la tradició recent de la Companyia de Jesús, des dels dies en què

«Lluc contempla Jesús preocupat per arribar al misteri de la seva personalitat»

el pare Pedro Arrupe era superior general, diem que la fe i la justícia són un binomi inseparable. Lluc va repetint tot al llarg del seu evangeli que aquest és el missatge que predica Jesús des del seu «discurs programàtic a Natzaret», i el va realitzant tot al llarg del seu caminar repartint el goig de la bona notícia, principalment a aquells que habitualment no reben «bones notícies». És la «mística d'ulls oberts», com deia J. B. Metz.

XAVI GIFRA I ROSA COSTABELLA